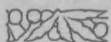

Kako je pozimi.

Pozimi je mrzlo. Včasih pade živo srebro vtoplo-
meru na 12 in še več stopinj pod ničlo. Takrat zmrzu-
jejo potoki, jezera in reke. Sneg škriplje pod nogami
in kolesi. Na oknih se narejajo ledene rože, in drevje
ima belo ivje. Če posije solnce, se vse leskeče v nje-
govih žarkih, kakor bi bila zemlja posuta z biseri.
V jasnih nočeh je mraz tako velik, da se vidi sapa,
da pokajo hrasti in da išče zverjad zavetja tudi pri
svojem največjem sovražniku. Mraz reže v lica, v nos,
in ušesa kakor z noži. Gorje potniku, ki ne najde
toplega kotička pri dobrih ljudeh; gorje pa tudi ne-
zmernežu, če od pijanosti omamljen obleži v snegu.
Sen ga zaziblje, iz katerega se nič več ne prebudi.

Vkljub vsem tem neprijetnostim ima pa zimski
čas tudi svoje veselje. Mladina nosi sanke na bregove
in klance in se spušča z njimi v dolino, da kar vrši.
Kakó se ji oživé lica, kako se razlega krik in smeh,
če drvi sanki kot vihra navzdol. Z drsalkami na nogah
krožijo mali in odrastli po ledu nad ribnjakom ali
jezerom. Veliko veselje imajo rahločutni, dobri otroci,
če morejo ubogim ptičkom potrositi in če prifrčé kosi,
taščice, strnadi, ščinkovci in vrabci na kosilce. Kadar
pa nastane toplejše vreme, in se zmehča sneg, takrat
gredo fantiči in dekliči vun na prosto ter napovedo
s kepami hudo vojsko sneženemu možu — — —

K.

Pustu.

Pusta, hej, smo pokopali,
zadnjo čast mu izkazali —
bil slovesen je pokop,
več smo nasuli grob.

Leto dni naj tam počiva
in o svoji časti sniva.
Če pa ne zbudi se več,
nam pa tudi je povšeč.

Zdaj nas resna doba čaka,
resna doba — pomlad vsaka!
Kdor spomladi len sedi,
ta na zimo glad trpi.

Mokriški.

